

(σελ.88)

[...] Περπατήσαμε μέχρι εκεί που άρχιζαν τα φώτα, το σταυροδρόμι στην αρχή της οδού Νοτρ-Νταμ-ντε-Λορέτ. Αλλά στρίψαμε και πήραμε να κατηφορίζουμε. Ένωθα ν'ανακουφίζομαι σιγά σιγά, όσο κατέβαινα αυτή την ανηφόρα από το σκοτεινό της πεζοδρόμιο. Δεν είχες παρά να αφεθείς. Η Ζανέτ μου έσφιγγε το μπράτσο. Είχαμε φτάσει σχεδόν κάτω, στην διασταύρωση Τουρ-ντε-Νταμ. Μου είπε:

“Τι θα'λεγες για λίγο χιόνι;” [...]

